

**Dirty little secrets**

ADEMBENEMEND

Leesexemplaar



ANJA FELIERS  
Dirty little secrets  
ADEMBENEMEND

P E L C K M A N S



Ik staarde voor me uit. De telefoon in mijn handen woog als lood.

De woorden die ik zonet had ingetypt konden alles veranderen. Werkelijk alles.

‘Kom me halen, Alexander. Kom me alsjeblieft halen.’

De urgentie die uitging van mijn woorden loog er niet om. Ik wist zeker dat ook Alexander dat zou aanvoelen.

Terwijl ik met mijn vinger op de knop ‘verzenden’ tikte, hield ik onbewust mijn adem in.

Het bericht was weg. Er was geen ontkomen meer aan.

Even bleef ik met de telefoon in mijn handen staan. Ik wachtte, maar toen er na enkele minuten geen reactie kwam, legde ik de telefoon op mijn nachttafeltje.

Twee tellen keek ik verdwaasd rond. Toen drong de realiteit zich aan mij op.

Ik moest hier weg. Dat was duidelijk.

Twee gangen verder gingen Claire en Tyler van bil, en alhoewel ik die beelden niet van mijn netvlies kreeg, besefte ik heel goed dat ze, als ze hun spel gespeeld hadden, hier wel eens zouden kunnen komen opdagen. Claire had nog steeds mijn keycard en zou die gerust durven te gebruiken.

Ik greep mijn weekendtas van de grond en legde ze op het bed. Terwijl mijn hersenen nog steeds in shock waren over wat ik gezien had, over wat ik ontdekt had, wist ik donders goed dat ik nu niet mocht talmen.

Inpakken en wegwezen. Dat was de boodschap.

Ik wilde Claire niet meer zien.

Ik wilde Tyler niet meer zien.

De praatjes waarmee ze me zouden bespelen, wilde ik niet horen. Niet nu.

Ik haastte me de badkamer in, greep mijn toiletspullen en stopte ze in mijn toilettas. Mijn make-up, mijn borstel, mijn parfum. Ik graaide het allemaal in één grote beweging bij elkaar en duwde het ruw in mijn grote weekendtas.

Ik keek de kamer rond en zag mijn notitieboekje liggen op het nachttafeltje. Alle plekken die we in Maastricht bezocht hadden stonden daarin. Ik mocht het niet vergeten mee te nemen.

Ik schrok plotseling toen mijn telefoon rinkelde.

Haastig liep ik erheen en nam hem vast.

Opluchting gleed door mijn lichaam toen ik Alexanders naam op het display zag verschijnen.

‘Dag Alexander’, begroette ik hem. ‘Je bent nog wakker’, zei ik opgelucht.

‘Ja’, antwoordde hij kort. ‘Ik heb je berichtjes ontvangen. Wat is er aan de hand, Louise? Je klinkt alsof het niet goed met je gaat? Wat is er? Waar ben je?’

Ik sloot mijn ogen en dacht een tel na.

Hoe moest ik hem uitleggen hoe hachelijk de situatie was? Hoe moest ik een heel weekend samenvatten in twee zinnen?

‘Ik ben in Maastricht. Er zijn hier allerlei dingen faliekant misgelopen. Ik moet hier weg. Zo snel mogelijk...’ Ik zocht naar mijn woorden, want ik besepte dat wat ik van hem ging vragen niet niks was.

‘Kun jij me komen halen? Liefst nu, zo snel mogelijk.’

Ik hoorde Alexanders ademhaling door de telefoon weerklinken en ergens gaf me dat een beetje hoop.

‘Waar ben je nu?’

‘In Maastricht, vlak over de Limburgse grens. Ik zit in een klein hotelletje in Wyck.’

Ik hoorde gemompel op de achtergrond. Toen ik besefte dat het een vrouwenstem was, sloot ik opgelaten mijn ogen. Trix was bij hem. Natuurlijk was zij bij hem.

‘Het spijt me dat ik je hiermee lastigval, Alexander, maar ik zou je dit niet vragen als het niet dringend was. Daar ken je me inmiddels toch te goed voor, niet?’

Even bleef het stil.

‘Ik kom je halen. Zorg dat je uitgecheckt bent uit je kamer. Wacht op me in de lobby van het hotel. Stuur de juiste gegevens van het hotel nog even door in een berichtje. Ik vertrek nu. Binnen iets meer dan anderhalf uur ben ik bij je.’

Ik slikte. Alexander klonk erg zakelijk, maar zijn woorden raakten me toch.

Toen hij het gesprek afbrak, staaarde ik even stil voor me uit.

Ik zag steeds opnieuw de beelden voor me.

Claire en Tyler die volledig in elkaar opgingen.

Tyler en Claire die de seks van hun leven hadden.

Zelfs toen ze mij opmerkten, verhinderde dat hen niet om door te gaan. Meer nog, ze lieten maar al te graag blijken hoe ze ervan genoten dat ik hen betrap had.

Nee, ik mocht nu niet toegeven aan wat die beelden bij me teweeggebracht hadden.

Even leek het alsof het me duizelde.

Ik wist dat ik te veel alcohol ophad, maar de con-

frontatie met Claire en Tyler had mijn roes meteen verjaagd.

Claire en Tyler hadden ook te veel gedronken. Kwam het door de alcohol dat ze elkaar gevonden hadden? Was dat de oorzaak dat ze nu seks hadden met elkaar?

Nee, ik schudde mijn hoofd.

Er was meer aan de hand geweest. Ik wist haast zeker dat dit niet de eerste keer was dat het gebeurde. De blik in Claires ogen toen ik hen ontdekt had in het midden van hun gerollebol had iets vertoond van een stille triomf. Alsof ze blij was dat ik hen zo ontdekt had. Alsof ze ervan genoot dat hun geheim eindelijk uitkwam.

En ook Tyler had geen enkele blijk van gêne getoond toen hij me recht in de ogen keek.

Nee, ik wist haast zeker dat dit geen alleenstaand feit was.

Ik realiseerde me dat ik hier nu geen tijd voor had. Ik moest weg.

Ik liep naar de badkamer en checkte of ik daar al mijn spullen gepakt had. Daarna liep ik naar de kamer. Ik opende de kast, de lades, onderzocht het nachttafeltje. Er was niets achtergebleven. Ik nam mijn keycard in mijn ene hand en de weekendtas in de andere. Ik keek nog een keer rond.

In deze kamer had ik waanzinnige seks gehad met Tyler. Hij had mij laten genieten zoals weinig andere mannen het hadden klaargespeeld, maar ik wist ook dat ik bewust afstand van hem genomen had.

Dat het verhaal nog een staartje had gekregen, eentje met een wrange nasmaak, had ik nooit kunnen vermoeden.

Ik verliet de kamer en keek de halfduistere gang in. Claires kamer lag twee gangen verderop en even, heel even, be kroop me de neiging bij hen langs te gaan, hen de huid vol te schelden om daarna weer te vertrekken.

Nee, zo zat ik niet in elkaar.

Een confrontatie met hen beiden zou me niet ten goede komen nu. Ik moest mijn eerste reflex volgen en hier weggaan. Zo snel mogelijk. Zo ver mogelijk.

Hij legde de telefoon neer op het nachttafeltje naast hem. Even vroeg hij zich af of hij wel de juiste beslissing genomen had, maar hij had de paniek in Louises stem gehoord en hij wist dat ze hem nodig had.

Een beweging naast hem in bed deed hem opkijken.

Trix keek hem met heldere ogen aan, maar zei niets.

Alexander keek twijfelend terug.

‘Heb je het gehoord?’ vroeg hij.

Ze knikte en glimlachte veelbetekenend.

‘Louise’, zei ze, alsof dat ene woord alles samenvatte.

‘Ik moet haar gaan halen’, zei hij. ‘Er is iets mis.’

Trix ging meer rechtop in bed zitten en knipte nu ook het nachtlampje op haar nachttafeltje aan.

‘Waar is ze?’ vroeg ze toen. Er zat niet eens een teleurgestelde ondertoon in haar stem.

‘In Maastricht. In een of ander hotel. Ik heb haar gevraagd in de lobby op mij te wachten.’ Alexander beseftte dat hij niet goed uit zijn woorden kwam. Hij wist niet goed wat hij moest zeggen om te verklaren waarom hij Louise in het holst van de nacht nog gebeld had. Ook al was zijn telefoontje naar haar een reactie op de berichtjes die zij hem gestuurd had.

Trix trok haar benen omhoog en sloeg haar armen eromheen terwijl ze Alexander aandachtig bestudeerde.

‘Als je het nodig vindt om te gaan, dan moet je gaan, Alexander.’ Ze glimlachte goedmoedig.

‘Het spijt me’, zei Alexander. Hij legde zijn hand op haar arm en streek toen een pluk haar uit Trix’ gezicht.

‘Ik weet niet wat er scheelt, maar de toon in haar stem was dringend. Ik kan haar niet aan haar lot overlaten.’

Trix liet de woorden tot zich doordringen en terwijl Alexander haar bleef aankijken, knikte ze langzaam. Toen sloeg ze het dekbed van zich af en stapte uit bed. Ze nam haar kamerjas en trok die aan.

‘Kleed je maar snel om’, zei ze toen. ‘Ik zorg voor een hapje en drankje onderweg. Het zal wel even duren voordat je terug bent, niet?’

Alexander knikte en stapte nu ook uit bed. Nog steeds wist hij niet goed wat te zeggen. Hij liep op Trix af en nog voordat ze de slaapkamer kon verlaten, sloeg hij zijn armen om haar heen.

‘Dank je wel’, zei hij terwijl hij zijn hoofd in haar haar drukte.

Trix sloeg haar armen om hem heen.

‘Je hoeft me niet te bedanken’, zei ze zacht. ‘Ik weet wat ze voor je betekent. Ik weet dat je tijd nodig hebt om dit af te ronden.’

Alexander sloot zijn ogen terwijl hij zijn omhelzing verstevigde.

Hij wist wat ze zei, wat ze bedoelde, maar hij wist niet of ‘ afronden ’ het juiste woord was.

Ik checkte mijn telefoon en wist niet meer hoe vaak ik al gekeken had hoe laat het was. De tijd leek tergend traag voorbij te tikken en ik wist dat dat niet in mijn voordeel was.

Ik had me geïnstalleerd in de loungezetels van de lobby van het hotel, zoals Alexander me opgedragen had. Zijn directheid en manier van handelen hadden me gekalmeerd. Even had ik totaal niet meer geweten wat ik moest doen. Hóé ik het moest doen. Ik had alleen geweten dat blijven geen optie was.

Opnieuw checkte ik mijn telefoon. Het zou nog een klein uur duren voordat Alexander hier was.

Ik zag hoe de receptioniste achter de balie haar blik een aantal keer ogenschijnlijk onschuldig over me heen liet glijden. Soms glimlachte ze wanneer onze ogen elkaar kruisten, maar meestal wendde ze discreet haar blik af.

Ze had het vreemd gevonden dat ik midden in de nacht nog had willen uitchecken. Ze had voorzichtig gepolst of alles wel oké was, maar ik kon haar onmogelijk betrekken bij alles wat afgelopen weekend geleid had tot dit ene moment.

Dus had ik gezegd dat het een noodgeval was. Dat ik dringend naar huis moest. Dat ik niet tot de ochtend kon wachten en dat iemand mij spoedig zou komen halen.

Ze had me goedmoedig toegeknikt en had alles wat nodig was om uit te checken vlotjes in orde gebracht.

Het enige probleem was dat Claire mijn keycard nog

had, maar toen ik haar verzekerde dat Claire nog in het hotel was en die morgen zou inleveren, maakte ze ook daar geen problemen van.

Ik betaalde mijn rekening voor de kamer en voor het gebruik van de minibar. Voordat ik de kamer definitief verlaten had, had ik nog een flesje prosecco uit de minibar meegenomen, omdat ik vermoedde dat ik het nog wel eens nodig kon hebben bij het wachten op Alexander. Daar was ik nu blij om.

Het wachten duurde eindeloos lang en ik voelde me misselijk worden van de gedachten die mijn hoofd doorkliedden. Ik probeerde ze met alle kracht die ik in me had af te weren, maar het was een ongelijke strijd. De vragen die zich opstapelden in mijn hoofd en de vermoedelijke antwoorden die ik eraan verbond, deden mij het ergste veronderstellen.

Met nog drie kwartier te gaan, besloot ik het flesje prosecco te openen.

Ik stond op uit mijn fauteuil in de lobby en liep opnieuw naar de receptioniste. Ze richtte haar hoofd al op toen ze me hoorde aankomen.

‘Hebt u misschien een glas voor mij? Voor mijn prosecco?’ Ik liet haar het flesje zien. ‘Het hoeft niets fancy’s te zijn. Een gewoon glas is ook al goed.’

Ze glimlachte en knikte.

‘Ik zal eens even gaan kijken.’ Ze draaide zich om en verdween in een deur achter haar. Het duurde een hele tijd voordat ze terugkwam, maar toen ik het glas in haar handen zag, lachte ik haar toe.

‘Gevonden’, zei ze terwijl ze me het glas overhandigde. ‘Kan ik je nog ergens mee helpen?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Nee, dank je. Hier lukt het wel mee.’

Ik liep terug naar mijn fauteuil en zette het glas op het tafeltje tegenover me. Ik peuterde de fles prosecco open en haalde de stop eraf.

Op het ogenblik dat ik het goedje in mijn glas schonk, hoorde ik voetstappen weerklinken in de lobby. Ergens vlak achter mij hielden ze halt.

Ik negeerde de aandrang om om te kijken en zette het glas aan mijn mond. Ik dronk het in drie grote teugen uit. Toen vulde ik het glas opnieuw.

‘Waar ben je mee bezig?’

Tylers woorden weerklonken ergens achter me, maar opnieuw deed ik niet de moeite me naar hem om te draaien.

Toen hij plotseling voor me kwam staan, moest ik moeite doen om hem aan te kijken. Zijn blik zat vol leed-vermaak.

Zonder het te vragen, ging hij tegenover mij zitten.

‘Niet echt gezellig, zo’, zei hij. ‘Zo in je eentje drinken.’

Ik haalde mijn schouders achteloos op. Het kon me niet schelen wat hij ervan vond.

‘Heb je nog een extra glas?’

Ik keek hem uitdrukkingloos aan.

‘Als je iets wilt drinken, zul je het op een andere plek moeten zoeken.’

Tyler keek me aan en zakte toen onderuit in de fauteuil tegenover me. Hij legde zijn arm op de leuning en zocht mijn blik.

Ik trok me niets aan van zijn aanwezigheid. Ik hulde mij in stilzwijgen en dronk regelmatig van mijn glas prosecco.

Maar het was moeilijk om tegenover hem te zitten met een uitgestreken gezicht, want ook al had ik me voorgenomen geen enkel woord aan hem te verspillen, toch moest ik al mijn zelfbeheersing aanspreken om niet op zijn provocatie in te gaan. Want dat was wat hij deed. Dat was wat hij wilde. Het was zijn manier om mij uit mijn tent te lokken en alhoewel hij het hele weekend lang op al mijn knoppen geduwd had en ik daar steeds op gereageerd had, ging dat dit keer niet lukken.

Nee, ik had een punt gezet achter wat ik met hem gedeeld had. Dat was iets wat ik goed voor ogen moest houden.

Wat hij daarna met Claire gedaan had, getuigde ervan dat hij me opnieuw in zijn wereld wilde lokken. Op een erg zieke manier. Eén die me deed walgen.

‘Je bent boos op me’, zei hij toen. Hij sprak zijn woorden langzaam en zacht uit. Alsof hij zelf bang was wat de impact ervan zou kunnen zijn.

Ik reageerde niet.

‘Je bent boos op Claire en mij’, ging hij rustig verder. ‘Omdat je niet wist dat wij ook iets met elkaar hebben.’

Hebben.

Hij had ‘hebben’ gezegd.

Dat woord deed me met mijn ogen knipperen. Het suggereerde dat het geen onenightstand was. Het suggereerde dat wat het ook was, het nog steeds gaande was. En wel hier. Op dit ogenblik. Tijdens dit lange weekend. Het weekend dat ik met Claire gepland had om Tyler definitief uit mijn leven te weren.

Ik had haar alles toevertrouwd over wat ik wilde doen.

Zij had geweten dat ik een punt wilde zetten achter alles wat met Tyler te maken had.

Maar het was anders gelopen. Tyler had me weer bespeeld zoals hij dat jaren geleden ook had gedaan.

We hadden dat even geheimgehouden voor Claire.

Wat was daar nu de achterliggende reden voor?

Waarom mocht Claire eerst niet weten dat Tyler en ik al seks hadden gehad op de eerste avond? Waarom mocht ze niet weten dat Tyler en ik samen Maastricht ontdekt hadden?

Was dat omdat Claire anders jaloers zou worden?

Ik snoof hardop toen ik de ironie inzag.

Claire die mij ervan probeerde te overtuigen dat Tyler niet goed was voor me. Dat hij me met zijn trucjes in bed kon bespelen. Dat hij een seksfluisteraar was. Ze had me zo buitensporig gewaarschuwd voor hem, terwijl ze zelf maar wat graag in zijn netten verstrikt was geraakt. Blijkbaar vond ze het zelf te lekker om eruit gered te worden.

‘Wanneer is dit begonnen, Tyler?’ vroeg ik terwijl ik langzaam van mijn prosecco dronk. ‘Is dit al bezig sinds je in Gent opnieuw in mijn leven gekomen bent?’

Tyler keek me belangstellend aan.

‘Had je toen dan al iets in de gaten, Louise? Heb ik je toen tekortgedaan?’

Ik kneep mijn ogen fijn. Ik moest opletten wat ik zei. Hij probeerde me weer een richting in te duwen die ik niet wilde.

‘Claire's vriend Rob vermoedde dat er een andere man in haar leven was. Claire werkte vaak over. Was soms weekendjes weg. Ik vermoed dat ze dan bij jou was.’

Tyler glimlachte, maar beantwoordde de vraag niet. Zijn stilzwijgen was veelzeggend.

‘Dus jullie spelletjes zijn al langer bezig dan vandaag.’

‘Misschien moet je dat met Claire bespreken...’

Ik keek hem onbewogen aan.

‘Ik denk niet dat ik nog één gesprek met Claire zal hebben, Tyler.’

Ik rechtte mijn rug en keek hem overtuigend aan.

‘En denk maar niet dat dit gesprek met jou een geste is.’

Tyler glimlachte enerverend.

‘Ik heb jou eerder deze avond verteld dat ik je na dit weekend niet meer wilde zien’, ging ik verder. ‘Niet na vijf jaar. Niet na tien jaar. Het houdt hier op.’

Ik keek de lobby in toen ik voetstappen hoorde weerklinken. Even dacht ik dat Claire ook zou opdagen, maar dat was niet het geval.

‘En wat Claire betreft, ik wil haar nooit meer zien. Dit is de tweede keer op korte tijd dat ze me beliegt en bedriegt. Er is voor haar geen plaats meer in mijn leven.’

Tyler boog zich langzaam voorover naar de tafel en schudde zijn hoofd.

‘Je denkt dat je ons zomaar uit je leven kunt schrappen, Louise, maar wat jij en Claire delen gaat *way back*. Zoals ik jou ken, kan ik mij niet voorstellen dat je dat zomaar achter je laat. En daarbij, de seks die je met haar ontdekt hebt, toont een kant van jou die je verder wilt exploreren, en ik wéét dat je dat het liefst met Claire doet.’

Ik schudde mijn hoofd ongevoelig.

‘Je wilt het nu wel ontkennen, Louise, maar ook wat jij en ik gedeeld hebben... Kun je dat zomaar opzijschuiven?’

Kun je zomaar vergeten hoe mindblowing onze seks is? Jij en ik... wij zijn voor elkaar gemaakt.'

Hij keek me aan met een blik die dwars door me heen ging. Ik slikte. Moest moeite doen het hoofd koel te houden.

'Dat kan misschien wel zo zijn, Tyler, maar ik hou niet van het soort spelletjes dat je speelt. Correctie: dat jullie spelen.'

Tyler zweeg en keek me alleen maar aan.

'Je gaat weg', zei hij. Hij wees naar mijn weekendtas die naast mijn fauteuil stond.

Ik reageerde niet.

'Kun je niet wachten tot morgenvroeg? Als we er samen een nacht over geslapen hebben, ziet het er helemaal anders uit.'

'Nee', antwoordde ik vastberaden. 'Ik ben al uitgecheckt. Ik word straks opgehaald. Het zal niet lang meer duren voordat mijn taxi hier is.'

Ik liet bewust in het midden wie mijn taxi wel was.

'Je kunt die taxi nog afbellen. Claire en ik vinden het geen probleem om je bij ons op de kamer te nemen.'

Ik snoof opnieuw.

'Te nemen?' Ik lachte hardop en liet er geen twijfel over bestaan hoe dubbelzinnig ik zijn woorden opvatte.

'Hebben jullie al niet genoeg "genomen"?' Ik keek hem verontwaardigd aan. 'Hoor je nu zelf niet hoe belachelijk jouw voorstel is? Heb je nog steeds niet in de gaten dat ik niets, maar dan ook niets meer met jullie te maken wil hebben? Wat dacht je, dat ik me zou bedenken en dan om de lucht weer te klaren even een triootje zou doen samen met jou en Claire? Want dat wilde je toch zo graag, niet?'

De twee vrouwen die je al die tijd apart geneukt hebt even lekker samenbrengen? Hoe ranzig ziet het er in jouw hoofd eigenlijk uit, man!

Tyler keek me uitdrukkingloos aan.

Toen knikte hij.

‘Oké, ik laat je met rust, maar ik denk dat je nu vanuit je eerste emotie spreekt. Ik weet zeker dat je ook beseft wat ik je kan bieden.’ Even aarzelde hij. Toen vervolgde hij: ‘Wat Claire en ik je nog kunnen bieden. Schrijf ons niet meteen af. Ik ken je, Louise, en jij weet ook dat op het vlak van seks niemand je zoveel te bieden heeft als wat Claire en ik je al gegeven hebben.’

Hij stond op en keek op me neer.

Even leek het alsof hij nog iets wilde zeggen, maar toen hij zag dat ik hem geen blik meer gunde, draaide hij zich om en verliet de lobby.

Pas toen ik de liftdeuren achter hem hoorde sluiten, haalde ik opgelucht adem.

Ik vulde mijn glas opnieuw met prosecco. Mijn handen trilden.

Mijn telefoon maakte een bliepend geluidje.

Ik kon het niet verhinderen opgelucht te herademen toen ik Alexanders naam zag verschijnen.

‘Ik ben er. Waar ben je?’

Ik stond op en stuurde hem tegelijkertijd een bericht terug.

‘Ik kom.’

Ik greep mijn weekendtas en mijn handtas en richtte mijn blik nog een laatste maal naar de receptioniste.

‘Dank je wel’, knikte ik haar toe.

Toen liep ik haastig naar de glazen deuren die de lobby afscheidden van de buitenwereld. Zodra ze openschoven en ik in de frisse nachtlucht terechtkwam, ademde ik diep in.

Ik keek om me heen en merkte even verderop rechts van me de Mercedes Jeep van Alexander op. Toen ik weer in beweging kwam, ging het portier aan de bestuurderskant open. Alexander had me al opgemerkt.

In het duister kon ik niet meteen een emotie van zijn gezicht aflezen toen ik dichterbij kwam. Ik wist alleen dat ik ontzettend blij was dat hij woord gehouden had. Alexander was me komen halen. Ondanks alles wat er de laatste maanden tussen ons was voorgevallen, had hij er een tocht van meer dan 150 kilometer op zitten in het holst van de nacht.

‘Dag Louise’, zei hij toen hij me opwachtte aan de achterzijde van zijn jeep.

Ik glimlachte en besepte dat het me moeite kostte om hem recht in de ogen te kijken.

‘Je bent er’, zei ik alleen maar en ik glimlachte opgelaten.

‘Is alles goed met je?’

Ik zag hoe hij me onderzoekend aankeek.

Ik knikte stil.

‘Ja, nu jij er bent, is alles oké.’

Zonder me verder vragen te stellen, boog hij zich naar me toe en nam hij mijn weekendtas over. Hij opende de klep van de kofferbak en zette ze erin.

‘Kom’, zei hij terwijl hij de koffer weer dichtdeed.

Ik knikte hem dankbaar toe.

Net op het ogenblik dat ik naar de passagierskant van de jeep wilde lopen, zag ik uit mijn ooghoeken iemand naderen.

Mijn handelingen bevroren.

Tyler.

Ook Alexanders blik verplaatste zich. Toen Tylers blik de zijne kruiste, bleef hij plotseling staan.

Met zijn handen in zijn broekzakken stond hij daar. De glimlach die rond zijn lippen hing was aanmatigend. Zonder één woord te spreken daagde hij Alexander uit.

Mijn ogen gleden naar Alexander. Ik zag hoe hij zijn kaken opspande, hoe een spier in zijn hals vertrok.

Ik slikte. Had Alexander toen ik hem ge-sms’t had om mij te komen halen beseft dat Tyler in het spel zat? Was het verkeerd geweest van mij om zijn naam niet te laten vallen? Zou het een verschil gemaakt hebben?

‘Alexander...’ Ik sprak zijn naam nadrukkelijk uit en wachtte tot hij me aankeek. Toen zijn blik uiteindelijk de mijne zocht, keek ik hem indringend aan.

‘Hij is het niet waard, Alexander. Wat je nu ook denkt of voelt, hij is het niet waard.’

Alexander taxeerde de situatie en mijn woorden. Toen knikte hij me toe.

‘Laten we hier weggaan’, zei hij terwijl hij zich omdraaide en in één beweging het portier van zijn auto opende.

Ik volgde hem en stapte aan de passagierszijde in. Ik keek niet naar Tyler toen Alexander de auto startte. Ik keek alleen maar strak voor me uit en probeerde het holle gevoel dat zich van me meester maakte toen we wegreden hardnekkig te negeren.

Een tijdlang reden we zwijgend door de straten van Maastricht. Alleen de monotone vrouwelijke stem van de navigatie vulde de auto.

Ik bekeek de stad die we in het holst van de nacht verlieten en waar ik een waanzinnig weekend beleefd had nu op een totaal andere manier. De verwachtingen waarmee ik gekomen was, waren niet op de juiste manier ingelost en ik wist niet of ik ooit nog op een normale manier aan Maastricht zou kunnen denken, zonder de stortvloed aan emoties die het met zich meebracht had.

Ik liet me achteruitzakken in de zetel en voelde me stilaan weer opwarmen in Alexanders auto. De zetelverwarming maakte me loom, maar ik liet het me welgevallen.

Pas toen we na een tiental minuten de duistere snelweg op reden, durfde ik het aan om mijn blik op Alexander te richten. Zoals hij daar zat in de duistere auto, zijn gezicht slechts schamel verlicht door de verlichting van het dashboard, kon ik het aan om hem aan te kijken. Het kon niet dat hij niet in de gaten had dat ik naar hem keek, maar hij hield zijn blik op de weg gericht.

Ik zocht naar woorden om de situatie waarin ik me bevond te ontkrachten, maar ik had geen flauw benul hoe ik uitgerekend aan hem alles kon vertellen zonder mezelf verschrikkelijk bloot te geven.

Toch besepte ik bij elke minuut die verstreek dat ik het alleen maar moeilijker maakte door nog langer te wachten. Alexander zou niet als eerste het woord nemen. Ook al was hij me dan komen halen, ik wist dat hij te koppig was om openlijk toe te geven dat hij ontzettend bezorgd was om mij, anders had hij nooit deze tocht ondernomen zonder echt te weten wat er speelde.

Dat Tyler op deze manier afscheid van ons had genomen, was voer voor speculaties. Op die manier leek het alsof ik tot de laatste minuut bij hem had doorgebracht. Zo zag het eruit alsof ik vluchtte uit de armen van de ene man om gered te worden door de andere. Ik wilde niet dat Alexander dat beeld van me zou hebben.

‘Dank je wel dat je me bent komen halen’, zei ik aarzelend terwijl ik me opnieuw koesterde in de warmte van de auto. Ik keek Alexander aan, maar toen hij niet reageerde, besepte ik dat ik meer zou moeten onthullen om hem tot een gesprek te brengen.

‘Er is veel gebeurd dit weekend’, zei ik zoekend naar mijn woorden. ‘Zo veel... Ik weet niet goed waar ik moet beginnen...’

Alexander keek me nu plotseling toch aan.

‘Is alles wel goed met je, Louise?’

Ik was verrast door zijn woorden. Dat hij die vraag opnieuw stelde, met een toon in zijn stem waar meer dan bezorgdheid uit sprak, raakte me.

Ik slikte en knikte.

‘Ja, het is goed met me.’

Ik hoorde zelf hoe mijn stem plotseling brak. Tranen sprongen in mijn ogen.

Alexander keek me alleen maar aan.

‘Sorry dat ik het zeg, maar je ziet er niet goed uit, Louise.’

Zijn blik gleed van de weg naar mij en weer terug.

‘Je ziet er ontzettend vermoeid uit. Het lijkt wel alsof...’ Hij schudde zijn hoofd.

‘Heeft hij iets met je gedaan, Louise? Iets wat je niet wilde?’ Ik zag hoe Alexander zijn handen rond zijn stuur klemde.

‘Nee’, bracht ik moeizaam uit. ‘Hij heeft me niets misdaan, niet zoals jij bedoelt, Alexander. Het is gewoon...’ Ik zocht naar mijn woorden.

‘Ik ben gewoon een ongelooflijk grote stommerik geweest. Ik ben met open ogen opnieuw in zijn val gelopen.’

Alexander keek me even aan.

‘Wat bedoel je?’

Ik snuifte, haalde mijn schouders op en zuchtte diep om de juiste woorden uit te kunnen spreken.

‘Het was een slecht idee om naar Maastricht te komen. Ik wilde hem opzoeken. Dat zat al in mijn hoofd van bij het eerste idee.’

Alexander zweeg en gaf me de kans mijn verhaal te vertellen.

‘Het was een idee van Ysabel’, verduidelijkte ik. ‘Om een citytrip naar Maastricht te doen. Voor *Vintage*. Claire en ik zouden samen gaan. Zij zou de foto’s maken, ik zou voor de teksten zorgen.’

‘Was Claire dan bij je?’

Er klonk verbazing door in Alexanders stem.

‘Ja, Claire was mee. Maar we hadden aparte kamers.’

‘En is zij nu nog in het hotel?’

Ik knikte.

Alexander keek me lange tijd aan.

‘Ik begrijp het niet. Waarom is zij nu niet meegekomen dan?’

Ik beet op mijn onderlip en schudde mijn hoofd. Ik had Alexander in stappen willen vertellen wat er gebeurd was, hoe we tot dit punt gekomen waren. Maar door Claires naam te noemen, sloegen we meteen alle mogelijke stappen over. Ik besepte dat ik hem het best meteen met de hele waarheid kon confronteren.

‘Het is niet simpel om in een paar zinnen samen te vatten wat er afgelopen weekend allemaal gebeurd is. Nee, om uit te leggen wat er zich de afgelopen máánden allemaal heeft afgespeeld.’

‘Probeer het toch maar, Louise’, drong Alexander nu aan.

‘Oké dan’, ging ik in op zijn woorden. ‘Claire is niet meegekomen omdat ik haar niet mee wilde, Alexander. Alles wat tussen haar en mij geweest is, is voorgoed voorbij. Zij heeft een keuze gemaakt en er is geen weg meer terug.’

Ik keek hem aan terwijl zijn blik even terug naar de weg gleed.

‘Ik weet niet wat er zich allemaal achter mijn rug heeft afgespeeld, ik weet niet hoelang het al bezig is, eigenlijk weet ik bijna niets.’

Alexander schudde langzaam zijn hoofd. ‘Je spreekt in raadsels, Louise...’

Mijn stem klonk rustig toen ik de woorden opnieuw uitsprak.

‘Ik ben er vanavond achter gekomen dat Tyler Claire al een hele tijd neukt. Ik heb het vanavond zelfs met eigen ogen gezien.’

Toen mijn woorden tot Alexander doordrongen, floot hij geluidloos met zijn lippen en keek me even ongelovig aan.

‘En alsof dat niet genoeg was, verwachtte Tyler dat ik mee zou doen met hun spelletjes.’

‘Mijn god...’ fluisterde Alexander. Hij beet op zijn lip en staarde verder zwijgend voor zich uit.

‘Ik ben Claires kamer uit gevlucht en toen ik op mijn kamer op adem kwam, wist ik dat ik weg moest. Zo snel mogelijk. Zo ver mogelijk. Toen dacht ik terug aan het berichtje dat je me eerder gestuurd had. Ik weet niet wat ik anders gedaan zou hebben...’

Ik zuchtte diep.

‘Hij wou dat ik bleef, Alexander. Hij is zelfs in de lobby nog op mij komen inpraten, maar ik heb voet bij stuk gehouden, wat me niet eens veel moeite kostte, want ik had al gebroken met hem. Dat had ik hem heel duidelijk gemaakt. Dat het voor ons ophield. Dat had ik hem al aan zijn verstand gebracht voordat ik het ontdekte van hem en Claire. Het is belangrijk dat je dat weet.’ Mijn stem klonk zwak. ‘Dat was het ultieme doel, breken met hem. Definitief. Zodat hij nooit meer in mijn leven zou opduiken.’

Alexander keek me bezorgd aan.

‘Je bent echt moe hè...’

‘Ja, ik ben dood- en doodop. En ik heb te veel gedronken. Veel te veel. En nu ik hier in die warme wagen van je

zit, lijkt het alsof ik geen zinnig woord meer kan uitbrengen.’

Alexander zocht mijn blik. Ik las in zijn ogen dat hij nog veel vragen had. Ik wist ook dat hij die vragen nu niet hardop zou uitspreken. Net als ik was ook hij bang de waarheid te aanhoren. Want wat ik hem nog niet had verteld, was dat ik voor dit hele debacle verslindende seks met Tyler had gehad. Die beelden wilde ik voor hem niet tot leven brengen. Daar was het nog te vroeg voor. Veel te vroeg.

Ik zag de bezorgdheid in zijn blik.

‘Ik denk dat ik je beter niet rechtstreeks naar Gent breng, Louise.’

Ik sputterde tegen.

‘Maar Ysabel verwacht me. Verwacht ons. Zij moet teksten en foto’s hebben van onze citytrip...’

‘Ik denk niet dat het een goed idee is dat jij in deze toestand naar je werk gaat, zeker niet als de kans bestaat dat Claire daar ook komt opdagen.’

‘Wat stel je dan voor?’ vroeg ik voorzichtig.

‘Ik heb een idee.’

Hij zweeg een tijdje en dacht na. Toen knikte hij zichzelf overtuigend toe.

‘Je vertrouwt me toch hè?’

Ik knikte.

‘Ja, blindelings.’

Alexander keek me even aan. Alsof dat ene woord verduidelijkte wat hij voor mij betekende. Dat was niet gelogen. Er was niemand, werkelijk niemand in mijn leven die ik vertrouwde zoals ik hem vertrouwde.

Dat leek ook tot hem door te dringen.

‘Dan zorg ik ervoor dat ik je een paar dagen uit de wind zet. Totdat je weet hoe het verder moet.’

Alexander glimlachte.

‘Schuif je stoel naar achteren en ga liggen. Sluit je ogen. We zullen een aantal uren onderweg zijn. Je hoeft je geen zorgen te maken, ik zorg voor je. Ik maak je wakker als we op onze bestemming zijn.’

Hij trok voorzichtig een dekentje van de achterbank en reikte het me aan.

‘Slaap’, zei hij zonder tegenwoord te verwachten. ‘Als je wakker wordt, zul je je beter voelen.’

Terwijl ik me onder mijn dekentje nestelde, keek ik Alexander glimlachend aan. Ik kon niet geloven dat hij me was komen halen. Ik dacht aan wat er tussen ons was misgelopen de voorbije maanden. Ik dacht aan afgelopen vrijdag, toen ik had postgevat aan de overkant van de straat en onze blikken elkaar gekruist hadden.

Toen had ik alle hoop opgegeven. De blik in zijn ogen was onbeschrijflijk geweest, maar had me alles verteld wat ik weten moest. Terwijl ik wegliep, had hij mijn naam geroepen. Steeds opnieuw, maar ik was weggevlucht. Weg van hem en de teleurstelling die zijn blik met zich meegebracht had.

Had ik dat niet moeten doen? Had ik gehoor moeten geven aan zijn geroep? Had dat iets veranderd?

‘Waar breng je me heen?’

‘Vertrouw me maar’, zei hij mysterieus. Voor het eerst sinds lang verscheen er weer een voorzichtige glimlach op zijn gezicht. Secondelang keek hij me aan. Een vreemd gevoel trok door mijn buik. Ik kreeg de neiging mijn hand uit te steken en op zijn been te leggen, maar ik durfde het

niet. Ik moest voorzichtig zijn met Alexander. Dat besefte ik maar al te goed. Ik had hem afgeschrikt toen hij hoorde van mijn escapades met mijn vroegere leraar Engels. Dat moest hij eerst verteren en daar had hij tijd voor nodig. Die moest ik hem geven. Dat was ik hem verschuldigd.

‘Vertrouw nu maar op mij, Louise’, herhaalde Alexander zijn woorden. Hij richtte zijn blik weer op de weg.

Ik knikte stil, draaide mijn hoofd en sloot mijn ogen. Een gevoel van rust daalde over me heen.

Het zou goed komen. Daar zorgde Alexander wel voor.